

Mé vzpomínky na Smetanovu slavnost r. 1880 v Lito-myšli nejsou všechny stejně určity. Jasněji vystupuje mi z přítmi let zámecké divadlo večer dne 18. září dotčeného roku, osvětlené, všecko plné, ozývající se skladbami slavného rodáka, tenkrát přítomného. Seděl v čamaře, v čele mezi svými dcerami, růžově oděnými, patrně potěšen vřelou oslavou, jejíž bouře potlesků a nadšeného volání však nesly se přes jeho geniální nebohou hlavu tiše, neslyšány. —

Jasně zůstal mně v paměti večer nazejtří o plesu na starém Karlově. V sále šum, hudba, pestrota toalet jako když kvítím prokvétá; vedle v jídelně, v dlouhém, úzkém pokoji, kterýmž se vcházelo do sálu, seděli u stolu při prostředních dveřích Smetana a Šmilovský. Kdo ještě s nimi, už nevím, myslím však, že nebožtík děkan Ant. Šanta, milé paměti.

Do té chvíle nebylo mně popráno setkati se o té slavnosti se Smetanou jakož také nikdy před tím. Chytil jsem vhodný okamžik. Šmilovský psal tužkou na ceduličky a podával je Smetanovi. Tak s ním hovořil, tak mu tlumočil hovory jiných. Požádal jsem ho, aby mne Smetanovi představil a řekl mu, že jsem jako student v Praze často chodil před kavárnou Slavií (starou, na Ferdinandově třídě), abych jej, Smetanu, uviděl, že jsem tam chodníkem přecházel, abych se na něj, sedícího u okna, mohl dívat a jej pozorovat.

Šmilovský to napsal, Smetana přečetl. Pohlédl na mne, ruku podal. Nezapomenu, jak se na mne laskavě podíval, jak se mile a přece nějak trpce usmál. Nepromluvil. Ale kolikrát už promluvil a pak zas kouzelnou svou řečí, kolikrát blaživě povznesl, dojal, až se oči slzami zalily!

Na místě starého Karlova stojí dnes nová, výstavná budova nesoucí jméno Smetanovo. A dílem velikého mistra bude posvěcena. Nechať také zůstane navždycky zasvěcena duchu, jenž vane z děl Smetanových, duchu ryzího, svérázného umění. —